

Cemaat Bizim Gaz Maskemizdir

İslam dediğimizde aklımıza hemen 'Âmentü' gelir. Kelime anlamı "iman ettim" demek. Eskiden dedelerimiz, torunlarının ellerinden tutarlar ve ilk öğrettikleri şey Âmentü olurdu. Arapça bir ifade bu. İnanç esaslarını belirtiyor; Allah'a, meleklere, kitaplara, peygamberlere, ahiret gününe ve kadere iman. Bunlar bir insanın Müslüman olmasının esasını oluşturuyor.

Bunu konuşalım diye düşündüm. Hocamla "Âmentü neden önemli?" sorusuyla başlayarak meseleyi değerlendirelim.

Önce şöyle bir giriş yapmak istiyorum: Bilhassa devletle bağlantılı sözleşmelerde, bir şey alırken önümüze bir form getiriliyor, imza isteniyor. İnce yazılarla yazılmış. Okumaya kalksan vaktin yok. Hemen imzalıyorsun, insan şüphelenmiyor. Nasılsa herkese imzalatıyorlar, dolayısıyla kandırılmam, muhakkak doğrudur deyip imzalıyoruz.

Sonra fırtınalar kopuyor tabii. Meğer okumamışsın ne yazdığını yukarıda.

Âmentü, Türkçeleştirilmiş bir ifade. Allah'a, meleklere, kitaplara, peygamberlere, ahiret gününe ve kadere iman etmenin Türk halkı tarafından özetlenmiş deyişidir Âmentü. "İman ettim" demek, iman esasları demek değil ama oturmuş, çok hoş da bir oturuş.

Bir şey alırken imzada olduğu gibi bir Âmentü okumak var, bir de ısrarla üzerinde durmamız gereken bir şey var: Peygamber aleyhisselamın amcası Ebu Talib bu imzayı atmadı. Çok dikkatimi çeker: Ebu Bekir radiyallahu anhin Efendimiz'e hizmet ve sadakat süresi yirmi üç senedir. Ebu Talib'in ki daha uzundur; beş yaşından Efendimiz'in 53 yaşına kadar.

Efendimiz'in Müslüman olmasını en çok istediği kişilerden biri.

Ölümü sarstı Efendimiz'i. Taif'e gitti, hicret etmek zorunda hissetti. Ebu Talib'in ve Hatice annemizin yokluğuna hüzün yılı deniyor. Böyle bir insan. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, onun son anında bu protokolü önüne koydu, şunu bir imzala, gerisine ben şefaate edeceğim dedi ama o imza atmadı. Gerçi o dönem hiçbir müşrik imzalamadılar o kontratı. Körü körüne teslim olmadılar. Mesela defaaten olmuştur, geliyor adam, "Muhammed ne istiyorsun bizden, şunu bir daha izah et" diyor.

İmran bin Husayn isimli birisi var. "İki maddeye itirazım var, yoksa iman edeceğim" diyor. Birincisi; cihat emredildiğinde cihat etmeyen mümin olamaz diyorsun, ben canımı senin için mi bugünlere getirdim. İkincisi de ben malımı senin fakirlerin için toplamadım, zekât da veremem. Bunları söyleyince Efendimiz de elini tutuyor, "İmran" diyor, "zekât yok cihat yok, cennete neyle gireceksin?" Bu birkaç defa tekrar edilince İmran, "Peki, kabul ettim" diyor. İşte bu, onun körü körüne imza atmadığını gösteriyor.

Ebu Talib içeriğe baktı, imzalamadı. Hâlbuki "Tamam yeğenim" dese imandı bu. "Tamam yeğenim" diyecek, iki kelimeyi söylemedi. Burada çok önemli bir nokta var. Mesela bir eve girdiğimizde ev sahibi çocuğunu getirip "hoca amcası bak bakalım, benim çocuğum neler biliyor" der. İmanın şartlarını sayar ya da benim derslerden birini izlemiş, onu söyler... Annesinin başörtüsünü takar, yakışmış mı diye sorar... Bunlar güzel şeyler ama buluş çağına girince hiçbir çocuğu bir daha getirmiyorlar bana. O yapılanlar farz olunca çocukları göremiyorum. Farz değilken şeytan gıdıklamıyor tabii, istediğini okutuyorsun.

Ashab-ı kiram özümsemmiş, ince puntolu maddeleri dahi okunmuş bir kâğıda imza attılar. Sembol anlamında söylüyorum.

İman edeceksiniz, dendiğinde bunun, hayatın orada bitip Medine’de başlayacağı anlamına geldiğini biliyorlar. Mesela Ebu Zer ile Bilal radiyallahu anh tartışıyorlar, Ebu Zer’e ithamı ne oluyor Efendimiz’in: “Hâlâ cahiliye kalıntısı mı?” Çünkü iman, insanları renklerine göre ayrı tutmaya veda etmeyi gerektiriyordu. Bu nedenle imanı, ince harflerle yazılmış bir kontratı imzalamak değil, göklerdeki bir yıldız izler gibi maddeleri izlenebilecek şey olarak görmek gerekiyor. Allah, melekler... Bunları saymak çok kolay. Önce hangisini sayacaktın; çok da önemli değil. Ama bir müminin, sabahleyin ezan okunduğunda, vaktin geçmek üzere olduğunu yani kalkmazsa namazın kazaya kalacağını saate bakarak anladığında, meleğin de yanı başında elinde defterle beklediğini hissediyor ve bu melek beni yazacak diye hemen kalkıyorsa “Âmentü billâhi ve melâiketihî” var demektir.

Bunun dışında meleklerle iman ettiğini söyleyen ama sabah namazına kalkması gerekince onu hatırlamayan... Sol tarafındaki meleğin bankaya girerken onu izlediğini ve kayıtları tuttuğunu hissetmiyorsa eğer, burada imansızlık var demeyelim, bu tehlikeli bir cümle; kalp Allah’a açık bir kapı, herhangi birimizin kalple ilgili bir cümle kullanması doğru değil.

Ashap üzerinden yani Allah’ın dostları üzerinden ölçüldüğünde iman nedir, sorusu çok önemli.

Tabii burada hiçbir şeyi müşahhaslaştırmıyoruz hocam ama prensipleri de bilmek gerekiyor. Kendi hayatımızı bir anlamda, nerelerin doğru-yanlış olduğunu, ileride hesaba çekilmemiz neticesini bilmek açısından da sınır hatlarının işaretlenmesi lazım.

Kendi kalbimizde de bir garantimiz yok bizim. İnşallah koruruz kalbimizi.

İmanın bir sayılan bölümü olur bir de bizim için kan durumuna gelmiş, kılcal damarlarımıza kadar etki etmiş bir iman olur. Bu nedir; önümüzdeki internet sayfasına bakarken caiz olmayan ve müstehcen bir resim geldiğinde hemen göz kapaklarını aşağı indiren hissiyat, meleklerle ve ahiret gününe imandır.

Ahirete iman etmek; ozon tabakası delindi, artık dünya mecburen çökecek... değildir. Bir gün hesap vermek için dirileceğim yer: Ahiret dediğimiz bu. Cennet-cehenneme de o hesaptan sonra gidilecek. Mümin altı şeye inanarak yaşar, imanın altı esası vardır dediğimiz zaman; secdedeyken de bankadayken de arkadaşıyla-eşiyle-çocuğuyla beraberken de balkonundan bir ağacı seyredirken de... müspet ve menfi bütün durumlarda... Mesela bir anne çocuğunu emzirdiği sırada, Rabbimin emaneti bu, bunu emzirdiğim şu anda kaydediliyor ve emzirdiğim kadar bana ecir verilecek derse iman esasları onu annelikten önce hareket ettirmiş demektir.

Çünkü ben bunu sabahleyin emzirdim, ağlamasın derse annelik hakkıdır bu. Ama emzirdiğim süt damlası kadar Rabbim karşılık verecek derse +anneliktir bu. İman, +anneliğe taşımalıdır bir kadını. Aynı şekilde bir babanın eve yüz gram peynir getirirken “eh babasın, mecbur getireceksin...” demesi babalık ve insanlık boyutu. Bunlar Rabbimin emaneti, bu peynir benim sadakam olacak deyip “iyisinden ver yavrumun peynirini, iyisinden yesin ki Rabbim de bana cennetinde iyisinden versin” ise ahirete imanın devreye girmesidir.

Burada çok önemli bir hususu oturtmaya çalışalım. Meleklerden kadere, ahiret gününe ve kitaplara imanımız 24 saat kılcal damarlarımıza kadar her yerde hareket noktamız ve bizi dürtten, hareket ettiren hissiyatımız olmalı. Ebu Talib sözlü şekilde “evet yeğenim, ben de Allah’a iman ediyorum” demedi; kılcal

damarlarını hareket ettiremeyeceğini biliyordu ve ikiyüzlülük yapmadı, delikanlılığına yakıştıramadı bunu. Ebu Bekir teslim olduğunda ise bütün damarları teslim olmuştu.

Böyle bir iman söz konusu olunca da Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem herhangi bir sahabiye yarım saat boyunca faizin kötülüğüne ikna etme ihtiyacı hissetmedi. Allah bunu yasaklıyor, dedi, bitti. Herhangi bir sahabi, kasalar dolusu ganimeti Efendimiz'e getirirken içinden iki taneyi cebine koyamadı. Niye? Melekler görüyor diye iman etmişti çünkü.

Uyurken ve uyanırken, kalabalıkta ve yalnızlıkta, gece ve gündüz beraber dolaşan melekler, iman ettiğimiz meleklerdir.

Hocam bir Mekke dönemi var Resûlullah aleyhisselam Efendimiz'in, bir de Medine dönemi. Mekke döneminin bir 'iman esasları' dönemi olduğu bilinir. Allah'ın varlığına, tevhide, ahirete iman esasları eğitimi. Yani o "faiz yasaktır"ın altyapısı Mekke döneminde oluşturuluyor. Bu da Âmentü eğitiminin bir Müslüman'ın şahsiyet eğitiminde çok temel bir esas olduğunu ortaya koyuyor. Bir ruh dokusu oluşturuyor. Artık farklı bir insan olmanın oradan başlaması gerekiyor diye düşünüyorum.

Bizim Kur'anımız ve Müslümanlığımız, bir inandığımız bir de yaptığımız şeylerden oluşuyor. Yaptığımız şeylere ibadet, ahlak (muamelat) diyoruz; bunlar hep Medine döneminindir. İnandığımız şeyler Mekke'de öğretildi, diğerleri Medine'de. Hayatın tanzimi ve kurallarına ait şeyler Medine mektebi dönemindeydi.

Bunu da varsayım olarak konuşmuyoruz çünkü Kur'an-ı Kerim'in hangi suresinin nerde indiği biliniyor. 13 yıllık Mekke dönemine "Mekke'de inen ayetler-sureler" diyoruz. Bunlar belli. Oradaki surelerin tamamına yakınının konusu iman ve inanmayan eski milletlerin sorunları, onlara inen azaplar, cennet-cehennem, kıyamet sahneleri, ahiretin varlığı... Bu oluşturulmuş. Şöyle vurgulayalım: Namazın kılınmasına inandırmaya 13 yıl harcanmış, kırdırmak için bir ay. Dolayısıyla bizim çocuğumuza namazı nasıl kılacağını öğretmemiz bir saatlik, bilemedin bir günlük iştir. Ama çocuğun sabah namazına kalkmasını hayatın doğal bir gereği olarak öğretmemiz için hele şöyle 5 yaşında başlayıp en az 13-20 yaşa gidecek kadar uzun bir zaman olması gerekiyor.

Bunu da örneklendireyim: Efendimiz'in meşhur bir hadis-i şerifi vardır; çocuğunuz yedi yaşına geldiğinde ona namazı emredin, buyuruyor. On yaşında da kılmazsa kötek vurabilirsiniz, diyor. Dayak demiyorum çünkü hadis-i şerifler dayak atmakla ilgili öyle kurallar çiziyor ki bizim ana-babalarımızın attığı dayak çeşidi yok Peygamber aleyhisselamda. Kötek diyebileceğimiz, elle itme şeklinde dayak var.

İmam-hatipe ilk geldiğimizde bize Kur'an öğreten bir hocamız vardı, Sandal hoca. Eski medrese hocası. O zamanlar İslam enstitüleri henüz mezun vermemiş. 60-66 arası. Sandal hoca bembeyaz giyinen, tıknaz bir insan ama o kadar sevimli bir yüzü vardı ki. Mustafa Sandaloğlu.

İçimizde yaramaz arkadaşlarımız vardı, hocanın cezası kulak mememizden tutmaktı. Bilirdik ki Sandal hocayı kızdırdık. Dayak dediğinizin de çeşitleri var. Bir baba, çocuğunun kulak memesini tutunca bir müeyyide, yaptırım anlamına gelecek belki. Ya da babanın yüzü, üzüntüsünü belli edecek.

İyi bir babanın kaşlarını çatması yeterli. İyi bir annenin sevgiyi azaltması en büyük dayak zaten. Dövmeye gerek yok anne için.

Efendimiz'in "yedi yaşında namazı öğretin, on yaşında kötek vurabilirsiniz" demesi kime? Namaz kılmayan çocuğa. Burada çok önemli bir nokta var; bu söz Medine'yi anlatıyor. Bilal'in ezanıyla çarşının

kapanıp mescide yığıldığı, kimsenin namaza itirazının olmadığı, namaz kılmayana kız verilmediği, kâfir muamelesi yapılan Medine. Yedi, sekiz, dokuz ve on. Medine’de, Bilal’in yanında Peygamber’imizin ahabının namaza ısındırma süresine dört yıl ayırıyor Efendimiz. Namazsız insan yok, namazda hayat duruyor, iklim namaz iklimi; buna rağmen Efendimiz namaz iklimi için dört yıl istiyor.

Bizde namaz için dükkânlar kapanmaz, avm’ler sonuna kadar açık... Bizde namazın ezandan başka hiçbir fonksiyonu yok toplum içerisinde. Sesli fonksiyonu var, kendisi yok. Dolayısıyla bizim için namaz eğitimi süresi belki on dört senedir. Yirmi beş yaşına kadar “namaz kılmıyor” dememek lazım çocuklar için, eğitim devam ediyor çünkü.

Evet hocam, ilk yaşlardan itibaren çocuğun dünyasını namaz için hazırlamak... Âmentü’yü de çocuğa o manada kazandırmak lazım. Dış iklim, evet, namaza uygun değil ama en azından kendimiz öyle bir hassasiyet sahibi olmamız lazım değil mi?

Müslümanlar olarak biz azınlık ruhuyla yaşadığımız sürece kazanıyoruz. Devletiz, piyasa biziz deyince batıyoruz. Ahab-ı kiramda da böyledir; Mekke’de Bilal’i kovalıyorlardı, Ammar dayak yiyordu ama gökleri imrendiren dehşetli bir manzarayla Allah’ın rızasını kazanıyorlardı. Biz yokuz, harem-i şerife sokulmuyoruz, Kâbe’nin eteğinden uzak tutuluyoruz... ruhu, Bilal’i Kâbe’nin üstüne çıkıp ezan okuyacak hâle getirdi.

Fakat Huneyn gününde; biz varız artık, iktidarız diye düşündüklerinde Kur’an-ı Kerim ne diyor: Hani o bakışınız ne oldu, dünya size dar geldi? Müslümanlar’ın elif cüzü okumalarının yasak olduğu ve jandarmanın ev bastığı zamanlarda faiz ne kadar içimizde vardı, şimdi Müslümanlar’ın da sanayisinin olduğu güç kuvvet zamanında faizle ilişki ne durumda?

Bu da ayrı bir başlık hocam. Güç kuvvet sahibi olunduğu zaman Âmentü’yü ve temel değerlerimizi unutmamak. Müslümanca yaşamak.

Bunu çocuklarımıza namaz eğitimi meselesinden açmıştık, oraya döneyim: Bir anne-baba, yasak yok elhamdülillah, cami de yakın bize, zaten beşinci sınıfta imam-hatibe de götüreceğiz çocuğu diye düşündüğü an kaybetme sürecine giriyor. Hayır, imam-hatibin yan binasında da oturuyor olabiliriz, her sokakta üç tane camimiz olabilir. Şeytan için sistem değişmedi, hâlâ damarlarımızda dolaşacak güçle bizimle uğraşiyor.

Biz imam-hatiplerin yakınımda, camiye çocuğumuzu göndermekle şeytanın da zincirlendiğini zannediyoruz. Şeytan için değişen bir şey yok. Artık şehveti daha rahat gıdıklıyor. Caminin varlığını bile şeytan kendi lehine kullanıyor. Cami yanı başımızda diyor, beş vakit göndertmiyor seni oraya ama.

Biz hedefimizi; filan dönemde filan zihniyet iktidarda ve bizi çok baskı altında tutuyor zannediyoruz. Hiçbir zaman filan iktidar veya Siyonizm değil bizim düşmanımız. Onlar şeytanın piyonları. Asıl savaşı şeytan yapıyor bizimle. Dolayısıyla biz şeytan üzerinden bir siyaset gütmek zorundayız. Gününbirlik karşımıza çıkan düşmanların o günkü adı filan zulümdü, bugünkü adı filan zulüm oluyor ama neticede şeytan; sabah namazına kalkmayan, şehvetine düşkün bir gençlik istiyor. Bu nedenle mümin, hep azınlığım ve garibim bu dünyada, bir ağacın altında dinleniyorum ve gideceğim şeklinde düşünür, kazanır. Oh be, rahat edeyim diye düşünür, kaybeder.

Bunun psikolojik örneği şudur: Okula geç kalan öğrenciler, uzaktan servisle gelenler değildir. Okulun arka sokağında oturanlardır. Camiye geç kalanlarda da böyle. ‘Burası’ dediğin hiçbir yer senin değil.

Hocam aslında, İslamî hassasiyeti bulunan insanları değerlendirmiş oluyorsunuz. Bir de kendini İslam camiası içerisinde gören ama Âmentü çok da gündemine girmeyen insanlarımız var, onu da belki konuşmamız lazım.

Zaten öbür türlü olduğunda mevcudun üzerine yığılma yapmış, bilene bildirmiş oluruz. Başlangıç noktası açısından gündeme getireyim: Meal yazan bir hoca bana, mealde bir hata bulup bulmadığımı sordu. Estağfirullah hocam, dedim ama su-i edep olmazsa bir itirazım var: İman kelimesini inanan olarak tercüme etmişsiniz; mümin başka inanan başka. Filan takımın şampiyon olacağına kimse mümin olmuyor, inanıyor. İnanma kelimesi imanın karşılığı değildir. Bizim imanı, sözlükten başlayarak bir kere daha ortaya koymamız lazım.

Meleklerle, kadere... “inanıyor” olmak başka şey, iman ediyor olmak başka şey. Mesela ben filanca devletin büyüklüğüne iman etmiyorum; ama beni ezdiğine inanıyor, görüyorum. İman etmek benimsemektir. Allah’ın varlığını herkes kabul ediyor. Meleklerin varlığını kabul ederler, ne olacak ki gökler meleklerle dolu olsa, bana ne zararı var. Melekleri yanı başımda, omzumda hissetmeye iman ediyoruz.

Peki hocam, Hucurat suresinin 14. ayet-i kerimesinde, arabînin gelip Peygamber’imize iman ettiğini söylemesi, Allah Teâlâ’nın da “iman etmediniz de!” buyurması... Oradaki arabî kavramı nereye oturuyor bugün? Bizim bu ayetten anlamamız gereken şey nedir?

Bir defa coğrafî olarak arabî, şehirden uzak yaşayan, bedevî dediğimiz kesim. Medine-i Münevvere’de Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem oluşturduğu doğal medresede yetişiyor herkes. Öbür taraftan bakıyoruz, dışardan günübürlük gelen birisi bakıyor ki yeni bir din var, ben de iman ettim, diyor. Bu imanlarını ilan ediyorlar ama iman, biraz önce dediğimiz gibi “Eh, Muhammed Peygamber olarak gönderilmiş, ben de kabul ettim...” demeye iman demiyor Allah Teâlâ.

Muhammed aleyhisselamın varlığını kabul etmeyi Müslümanlık olarak yorumlamıyor. Pozisyona ayak uydurmak onlarınki. Siz Medine’ye girdiniz, Muhammed aleyhisselamın konuşulduğu ortama girdiniz; henüz damarlarınızda onun teslimiyeti yok. Bizim anlayabilmemiz bakımından şöyle diyebiliriz: İnsanın doğal olarak bir hastanenin kapısından girme süreci var, bir de damarına şırıngayla bir şey takılıp hastaneden verilecek bir ilacı bünyesine alması söz konusu. O ayet çok açık bir şekilde ‘siz hastaneye girdiniz ama henüz aşınız yapılmadı, ilacı almadınız’ anlamında.

Demek ki İslam, iman, Müslümanlık; yavaş yavaş özüne ve merkez noktasına doğru gidilen bir süreçte ilerleniyor. Nitekim ashab-ı kiram da belli şeyleri sordular, “bu böyle mi olacak ya Resûlallah, ben bunu anlayamıyorum...” dediler. Bu bir eğitim süreci. Ashap son dakikaya kadar hep eğitildiler. Onların eğitimini biz toplu şekilde aldığımız için hemen bir dakikada Âmentü’yü özetliyoruz, iman budur diyoruz. Çünkü 23 yıl bizde 23 saniyeye indi. Onlar adım adım, tuğla tuğla bu binayı oluşturdular. Bizse gittik müteahhitten teslim aldık binamızı.

Teknoloji çağında, imanın belki de bir numaralı şartını yine ashab-ı kiramdan örneklendirmek istiyorum: Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem Medine’ye hicret ettiğinde hicret, imanın şartlarından biriydi. Yani iman edip Taif’te kalsan imanın kabul edilmiyordu. Tam sekiz sene böyle devam etti. Çünkü sadece bir steril alan vardı: Medine. Onun dışındayken imanı korumak çok zor. Mekke fethedilince “artık hicrete gerek kalmadı” buyurdu Efendimiz. Her yer İslam oldu çünkü.

Bundan esinlenerek -bu bir akide konusu değil- söylüyorum: Bu asırda yani internet çağında, müminin cemaati olacak. Yalnız kalan, iman koruma iddiasında bulunamaz. Çok zor. Bu cemaatle neyi kastediyorum; adına tarikat denebilir, vakıf, dernek, imam efendinin ders halkası... Ama mümin; işine, evine, evde televizyon başına... böylesi yalnızdır.

Belki bütünüyle bir steril alan oluşturmak da bu zamanda kolay değil hocam. Bizim şu duvarlarımız elektromanyetik dalgaların girmesine mâni olamıyor. Ama hiç olmazsa bir çaba, irade var. İslam'ın yaşanmasına hassasiyet gösteren alanlar...

Gaz maskemizdir cemaat bizim.

İrademizle bir hoca efendiye gidip elini öpüp, ben senin sözünü dinleyeceğim, dediğimiz zaman bu şeytana karşı bir üstünlüktür. İrademi ikinci bir insana teslim ediyorum ve bana “şunu yapma, şunu yap” diyor. Evde ise hanımım bana emr-i bi'l-maruf ve nehy-i ani'l-münker yapamayacak, kocam yapmakta zorlanacak, çocuklar da baba-anne, sizinki sünnete uygun değil diyecek hâlleri yok...

Diyebilsek keşke, değil mi hocam... Aile fertleri de birbirlerine böyle bir hukuk oluştursalar...

Ben de size bir keşke çekeyim. Baba, çocuğuna söz söyleyebiliyor mu ki çocuk, babasına söylesin. En basit örnek: Sigarayı bırakmak bile bir cemaat içinde daha kolay. “Arkadaşlar bu sigarayı bırakalım artık” sözünün etki gücü başka, çocuğun “baba sen sigara içiyorsun, biz rahatsız oluyoruz” demesi başka. Çek git diğer odaya, der sana. Otoriter bir alanda söz dinlemek çok zor.

Bu bağlamda biz neyi konuşuyoruz: Başlangıç noktasından Ebu Bekirleşmeye doğru bu imanı nasıl götürebiliriz? Kitap okumayı öneremiyorum, kitap bitti. İnternette filan hocayı dinle diyemiyorum, onu dinlerken yan tarafta çıkan reklamların belası yetiyor zaten. Camiye git diyemiyorum, imam efendilerde o heyecan olmayabiliyor.

Bu söylediklerinizin her birinde imamlarımızın alması gereken ders var, evlerimizin alması gereken var...

Antalya'nın bir ilçesinde konuşma yapıyordum. Bir genç yanıma geldi, “hocam” dedi, “yarın imamlığa gidiyorum, tayinim çıktı, bana nasihat et.” Sen yanıma gel bakayım, dedim ve kalabalıktan çıkardıktan sonra, “yavrum, iyi düşündün mü?” diye sordum. Çok düşündüm hocam ve çok da mutluyum, dedi. “Akıl yerinde mi?” diye sordum. Anlamıyorum hocam, dedi. “Baskı altında mısınız?” diye sordum. Dediğinizi anlayamıyorum hocam, dedi. Ona “bak” dedim, “bugüne kadar kendi namazından sorulacaktın, bundan sonra arkandakilerin de namazı senden sorulacak.” Bunu müftü bey söylemişti gittiğimde, deyince, onun söylemediği bir şey daha var, diye ekleyip hangi ilçeye gideceğini sordum.

Bir ilçe adı söyledi.

-Herkes camiye gelecek mi?

-Zannetmiyorum. Ben gittiğimde camide beş kişi vardı.

-O beş kişiye namaz kıldıracaksın; ilçede yüz kişi varsa kıyamet günü Allah onları da sana soracak, niye namaza çağırmadın diye. Sen kılanların imamı, kılmayanların sorumlusu olacaksın kıyamet günü. Onun için iyi düşündün mü diye sordum sana.

İmamlar diyorduk ya... Abdestini kuvvetli alıp namaz kıldırarak yetmiyor ki. Kılmayanları kim camiye getirecek? İmam dururken tapu dairesi müdürü camiye çağırılmayacak insanları herhâlde. İslam

devletinde olsak ve Ömer radiyallahu anh başımızda dursa yine imamlar mesul olacak bu işten. Laik devlette de imamlar mesul.

Bu sebeple imama, müezzine, anneye-babaya çok görev düşüyor ve Âdem aleyhisselamdan beri de böyle bu.

Ben anne miyim, baba mıyım, ticaret mi yapıyorum; kan tahlilim her yerde olmalı. Nasıl ki sağlığımın tahlili yapılıyor, imanımı da tahlil edebilirim. Her yerde Allah yanımda mı, Peygamber'imi sünnetiyle başım gözüm üstünde hissedebiliyor muyum ve bunun ahiret dönüşümünü düşünüyor muyum... Sonunda da her şeyin hükümranı olan Allah'ın dediği olduğuna iman ediyor muyum? Bunlar bizim kan tahlilimiz. Büyük bir felaket anında bile; ben hatalı değildim, tedbirimi almıştım ama buna rağmen başımıza bu felaket geldi, Rabbimin kaderiydi dediğim an imanın altında biri garanti demektir.

Trafik kazası oldu, ben haklı olmama rağmen öbür taraf gücünü kullanarak haklı çıktı, bu iş böyle bitti... demiyorum. Asıl mahkemeye intikal ediyoruz, dediğimde ahirete imanım garanti. Ev aldım, hanımımla ve çocuklarımla evi beğendik. Çıkarken eşim dedi ki, bu evin tuvaletlerinin kiblesi yanlış. Benim Peygamber'im "kibleye karşı oturmayın" diyor. Bu ev çok güzel ama sünnete uygun bir daire bakalım biz, velev ki beş lira pahalı olsun, dediğimde Peygamber'e imanım canlı duruyor.

Babamın imamlık yaptığı camide bir gün cam kırılmıştı. İzolasyonlu da cam yaptırmıştık o zamanlar. Babam "ne oldu bu cama?" diye sordu. Kimin kırdığının görülmediğini söylediğimde, "Yazıklar olsun" dedi, "ne demek kimin kırdığı görülmemiş! Bir de hocasın, var mı bu kâinata görülmeyen bir şey! Biz görmedik de!"

İmanımız, bizim altı esasımız, her an test edilebilir. Yatak odasının kapısında yalnız hissediyorsam kendimi, bu başka bir şey; Rabbimle, meleklerle ama izinli bir ortamda hissediyorsam başka bir şey.